

Džihád po nemecky

Piotr Grochmalski

4. augusta 2021 ✚ Spoločnosť ✚ Islam

Zdroj: TASR

Väčšina Nemcov dnes žije s reálnym pocitom ohrozenia, že keď neznámy človek ide okolo nich na ulici, môže sa znenazdania na nich s výkrikom „*Alláhu akbar!*“ vrhnúť a zasadiť im smrteľnú ranu. Ďalšia vlna emócií sa prehnala krajinou v piatok 25. júna, keď 24-ročný Somáľčan, ktorý žil šesť rokov vo Würzburgu, v centre tohto pokojného stotridsaťtisícového mesta na námestí Barbarossa nožom na smrť dobodal troch ľudí a piatich vážne zranil.

Polícia ho postrelila a spacifikovala. Šéf bavorského ministerstva vnútra Joachim Hermann sa okamžite snažil emócie ochladiť. V správe pre médiá tvrdil, že útočník bol polícii známy pre svoje predchádzajúce násilné činy a psychiatrické problémy. Preto je príliš skoro hodnotiť, či išlo o ďalší útok islamského teroristu. Toto rutinné upokojovanie verejnej mienky nemeckými orgánmi má však opačný účinok. Podľa prieskumu *German Marshal Found* už v roku 2009 väčšina Nemcov rezignovane akceptovala skutočnosť, že spolužitie s teroristickou hrozbou by sa mohlo stať súčasťou ich každodenného života, a 70 % v tom čase sa domnievalo, že sa môžu kedykoľvek a kdekoľvek stať obeťou teroristického útoku.

Islamskí teroristi však dlho využívali Nemecko hlavne ako svoje logistické centrum. Dodnes je v západnom svete málo známe, že kľúčové prípravy na útoky na Washington a New York 11. septembra 2001 prebiehali v Nemecku pod nosom vlády kancelára Gerharda Schrödera. „Hamburská skupina“ sústredená okolo Mohammeda Attu zohrala ústrednú úlohu v prípade, ktorý zmenil svet a vyvolal americkú vojnu proti islamskému terorizmu. To on pilotoval prvé lietadlo, ktoré narazilo do severnej veže Svetového obchodného centra 11. septembra 2001 o 8:46 hod miestneho času.

Egyptan Atta zostal v meste po ukončení štúdia urbanizmu v Hamburgu a býval na Marienstrasse 54. Na tomto mieste sa stretávali budúci atentátnici – vrátane Marwana al-Shehhiho a Ziada Jarraha. Prvý pilotoval lietadlo, ktoré narazilo do južnej veže Svetového obchodného centra, a stroj vedený Ziadom Jarrahom mal s najväčšou pravdepodobnosťou vraziť do Bieleho domu, ale počas boja na palube lietadlo spadlo na zem ešte v Pensylvánii. Celá skupina sa zgrupovala okolo mešity Al-Quds, ktorá ideologicky podporovala islamských radikálov. Ako uvádzajú Arne Lichtenberg a Bartosz Dudek, novinári *Deutsche Welle*: „*O Attovej*

skupine vedeli nemecké tajné služby už pred útokmi z 11. septembra. Polícia dokonca odpočúvala rozhovory členov skupiny. Federálny úrad kriminálnej polície chcel začať vyšetrovanie, Generálna prokuratúra to však odmietla.“

Strela do zátylku

Prvý skutočný islamský teroristický útok Nemecko zažilo až o desať rokov neskôr, 2. marca 2011. V ten deň zabil 21-ročný Arid Uka, kosovský džihádista, 25-ročného Nicolasa Aldena, amerického pilota, na letisku vo Frankfurte nad Mohanom strelou do zátylku.

Potom s výkrikom „*Alláhu akbar!*“ vbehol do autobusu amerického letectva zaparkovaného pri termináli. Sedelo v ňom pätnásť amerických pilotov, ktorí mali byť letecky prepravení na základňu Ramstein. Terorista zabil 21-ročného Zacharyho Cuddebacka a ťažko zranil ďalších dvoch pilotov. Adi Uka prišiel do Nemecka s rodičmi v roku 1994 a počas týchto rokov nikdy nemal nijaké spojenie s radikálnym islamským hnutím. Bol odsúdený na doživotie. Nemecké služby si však boli vedomé rozsahu rastúcej hrozby zo strany islamských radikálov.

Len pár mesiacov po vražde Arida Ukiho, 20. marca 2011 v Afganistane americké špeciálne sily zabili počas operácie v provincii Baghlan nemeckého džihádistu Abdulláha Hafiziho. Tento Afganec, narodený v Pešávare, opustil svoj nemecký byt v Essene v novembri 2010 a tajne utiekol do Pakistanu, aby sa pripojil k Islamskému hnutiu Uzbekistan, a potom bol prevezený do Afganistanu. O rok skôr, 28. apríla 2010, skupina nemeckých a uzbeckých džihádistov prepadla pakistanské jednotky v Severnom Vaziristane. Pri prestrelke zahynul Eric Breininger (alias Abdul Ghaffar). Bol najznámejšou tvárou medzi nemeckými džihádistami. Aleem Nasir, ktorého Nemci zatkli už vo februári 2008, hral dôležitú úlohu pri vytváraní siete medzinárodných spojení. Tento Nemec pakistanského pôvodu bol jedným z kľúčových náborárov a finančníkov Al-Káidy v Nemecku.

„Nemecký“ islam

Dlhé roky sa zdalo, že islamský terorizmus v Nemecku vo veľkom rozsahu nehrozí. Popredný odborník na radikálny islam Anouar Boukhars, autor komparatívnej štúdie *Islam, džihádizmus a depolitizácia vo Francúzsku a Nemecku* ešte v roku 2009 zdôrazňoval, že „*ideológie, ktoré zrodili terorizmus či radikalizmus vo Francúzsku a iných častiach Európy, nenašli úrodnú pôdu medzi tureckými prisťahovalcami, ktorí tvoria tri štvrtiny moslimského obyvateľstva*“. Ako poznamenal, „*zatiaľ čo vo Francúzsku moslimovia pochádzajú hlavne zo severnej Afriky, najmä z Alžírsku, ktoré je inkubátorom radikálov, moslimovia v Nemecku pochádzajú hlavne z Turecka, prevažne sekulárneho národa a jednej z mála moderných a demokratických krajín v arabskom a moslimskom svete.*“

Tento rozsiahly proces sa začal po postavení Berlínskeho múru v auguste 1961, ktorý zablokoval prílev ľudí, ktorí predtým masovo utekali z východného Nemecka. Len dva mesiace po postavení múru podpísal Bonn s Ankarou dohodu o zamestnávaní tureckých pracovníkov v Nemecku. Turecká migrácia bola teda od samého začiatku regulovaná zákonom a skutočnosť, že v Turecku vtedy vládli skupiny vychádzajúce zo sekulárnej tradície Mustafu Kemala Atatürka, zakladateľa a tvorca západnej modernizácie krajiny, spôsobila, že turecká diaspora v Nemecku bola podstatne menej zraniteľná voči vplyvu islamských radikálov. Dodnes sa táto komunita, napriek rastúcej rozmanitosti islamu v Nemecku, zásadne líši od svojich krajanov v iných

európskych krajinách.

Ilustruje to prieskum verejnej mienky, ktorý v roku 2016 uskutočnil pražský Inštitút európskych hodnôt, podľa ktorého vo Francúzsku je za zavedenie islamského práva *šaría* 72 % tamojších moslimov, kým v Nemecku je to len 13 %. Witold Repetowicz v časopise *Defence24* komentuje výsledky týchto prieskumov takto: „*Hoci 13 % môže byť relatívne malé číslo, je to predsa len pol milióna ľudí, ktorí úplne odmietajú ústavný poriadok. Tento počet je porovnateľný s počtom voličov neofašistickej NPD v parlamentných voľbách v roku 2013.*“ Repetowicz porovnáva tieto výsledky s inými štúdiami z roku 2007, ktoré ukazujú, že takmer polovica nemeckých moslimov (47 %) považuje svoje náboženstvo za dôležitejšie ako demokraciu a korán za dôležitejší ako nemecké právo.

Zdroj: TASR

Turecký gordický uzol

Gunther Lachmann vo svojom slávnom diele z roku 2005 *Smrteľná tolerancia. Moslimovia a naša otvorenosť* (*Tödliche Toleranz. Die Muslime und unsere offene*) však varoval pred hrozbou pre budúcnosť Nemecka a Európy, ktorú môžu v blízkej budúcnosti predstavovať moslimskí emigranti. Nečinnosť politikov tvárou v tvár situácii, ktorú sami spôsobili, označil za „smrteľnú toleranciu“. Následné správy nemeckých služieb v skutočnosti odhalili znepokojujúci nárast hrozieb zo strany moslimských organizácií v Nemecku.

Ukázalo sa tiež, že je veľmi ťažké určiť veľkosť islamskej komunity v Nemecku. Odhady sa veľmi líšia. Dokonca aj pri odhadovaní počtu Turkov, ktorí sú najlepšie organizovaní, a ktorí by mali tvoriť dve tretiny islamskej ummy, sa údaje veľmi líšia – tie najnižšie hovoria o komunite 2,5 milióna ľudí, ale bližšie k realite sa zdá byť číslo vyššie o viac ako 2 milióny osôb. Je tiež vnútorne náboženská a etnický rôznorodá, aj keď drvivú väčšinu tvoria sunniti (odhaduje sa, že viac ako 1/3 migrantov z Turecka sú Kurdi). Vo väčšine komunity majú svoje vlastné mešity. Ich imámov menuje turecký *Dijanet*, ovládaný tureckou vládou, ktorá ich tiež platí. Prevažnú väčšinu tureckých mešít spravuje Turecko-islamský zväz pre náboženské záležitosti (DITIB), ktorý bol založený v roku 1984, teda v čase, keď v Turecku platil kemalizmus, takže štát do jeho fungovania nezasahoval. Spadá pod ňu vyše tisíc mešít, ale Ankara túto organizáciu v čoraz väčšej miere využíva na politické účely.

Projekt výstavby veľkej mešity v Kolíne nad Rýnom vyvolal v celom Nemecku značné napätie. V roku 2018 ju slávnostne otvoril prezident Erdoğan. Je to najväčšia mešita v celom Nemecku. O dva roky skôr sa tam konala veľká manifestácia viac ako 25-tisíc ľudí. Turci verní Erdoğanovej politike a o niekoľko týždňov

neskôr desiatky tisíc na tom istom mieste protestovali proti tureckému prezidentovi. Nemecké úrady varujú, že Ankara využíva štruktúry DITIB na špehovanie v prospech Turecka a v roku 2017 sa v tejto veci začalo oficiálne vyšetrovanie. V Nemecku sa živo diskutuje o tom, že imámovia by mali byť vzdelávaní v miestnych centrách. To má viesť k zníženiu rizika šírenia radikálneho islamu.

Witold Repetowicz konštatuje, že *„turecká agentúra opierajúca sa o mešity je časovanou bombou, o čom svedčia aj vyhlásenia popredných tureckých politikov, ktorí sa netaja svojimi plánmi. Napríklad 23. júna (2017) vyzval jeden z najbližších Erdoğanových poradcov Yigit Bulut na revolúciu v Belgicku, Francúzsku a ďalších európskych krajinách. Problémom DITIB však nie je len problém lojality k štátu, ale aj ovplyvňovanie nových generácií tureckých moslimov a ich oslovovanie s úplne iným náboženským učením ako doteraz. To zase o niekoľko rokov môže úplne zmeniť ich pohľad na šariú či kalifát.“*

Radikáli z Milli Gorua a salafisti

Podľa analytikov z Hudsonovho inštitútu nie je to DITIB, ale hnutie Millî Görüş, ktoré kontroluje vyše tristo mešit a má najväčší vplyv na nemeckých moslimov. „Národná vízia“ bola vytvorená na základe hnutia Cemaledina Kaplana, predsedu vlády Turecka, ktorého v roku 1997 zosadila armáda za pokus o islamizáciu Turecka. Ako poznamenáva Anna Warakomska v knihe *Turci v Nemecku. História. Literatúra. Kultúra*: *„Tento teológ položil základy islamského štátu založeného na šarií v roku 1984 a potom sa vyhlásil za kalifu, vďaka čomu si vyslúžil prezývku Chomejnî z Kolína nad Rýnom.“*

Po jeho smrti sa vodcom hnutia stal jeho syn Metin, ktorý z Kolína urobil centrum hnutia so silnými väzbami na turecké úrady. Warakomska uvádza: *„Podľa nemeckých tajných služieb (...)nový duchovný vodca hnutia dovoľil... použitie sily ako legitímneho prostriedku na realizáciu islamu a vyžadoval, aby jeho nasledovníci boli pripravení na džihád.“* V roku 2005 služby vyhodnotili Millî Görüş ako organizáciu reprezentujúcu „radikálny islam“, ale nebola zakázaná. Podľa Repetowiczových zistení organizácia organizuje *„prázdninové tábory pre 20-tisíc nemeckých Turkov ročne a taktiež organizuje víkendové školy pre viac ako 50-tisíc študentov. Prevádzkuje dokonca škôlky pre deti vo veku od troch do šiestich rokov.“*

Vytvára teda štruktúry uzavretých moslimských enkláv, ktoré sa izolujú od štruktúry nemeckého štátu. Zatiaľ čo Millî Görüş počíta so vzdialenou perspektívou postupnej islamizácie Nemecka, salafisti – podľa odhadov BfV – už teraz predstavujú hlavnú hrozbu pre bezpečnosť štátu. Všetkých moslimov, ktorí sa neriadia ich pravidlami, považujú salafisti za neveriacich a považujú ich ešte za horších než kresťanov a židov. Ich hlavným cieľom je vytvoriť teokraciu v Nemecku na základe princípov moslimského práva šariá.

Kritický bod

Väčšina odborníkov na islamský terorizmus sa domnieva, že bod zlomu bol prekročený v roku 2015, keď Angela Merkelová otvorila krajinu islamskej imigrácii. Slávne *„Wir schaffen das!“* (Dokážeme to!) skončilo migračnou katastrofou nielen pre Nemecko, ale aj pre celú EÚ. Väčšina migračnej vlny, ktorá dorazila do Nemecka, prichádzala zo Sýrie, severnej Afriky, Iraku a Afganistanu. Vtedajší minister vnútra Thomas de Maiziere v polovici augusta 2015 priznal, že došlo k *„momentom straty kontroly“*. Jeho nástupca, vtedajší bavorský premiér Horst Seehofer, hodnotil situáciu oveľa tvrdšie. Toto obdobie nazval *„vládou bezprávia“*.

Migračná vlna radikálne preorala štruktúru nemeckej *ummy*, ktorú výrazne posilnili salafistické skupiny. Výrazne sa posilnilo aj Moslimské bratstvo a rýchlo sa rozvinuli medzinárodné väzby salafistických skupín. Dramatickým bodom boli udalosti v Berlíne 19. decembra 2016, keď Anis Amri, utečenec z Tuniska, zmasakroval počas vianočných trhov dav štyridsaťtonovým nákladným autom. Rozmliazdil a zabil dvanásť ľudí, 55 bolo zranených. Predtým strelou do hlavy zabil Łukasza Urbana, poľského vodiča uneseného nákladného auta. Sám po útoku ušiel. Zahynul 23. decembra v Taliansku. Angela Merkelová si pripomenula smrť Poliaka po tom, čo americké veľvyslanectvo vyjadrilo sústrasť rodine zosnulého a nemecké médiá začali hlasno písať o úžasnom postoji kancelárky Merkelovej k rodine Urbanovcov. Smrť Poliaka prinútila mnohých ľudí uvedomiť si, že islamský terorizmus je už na prahu Poľska. Riadiac sa logikou biznisu kancelárka Merkelová otvorila dvere Nemecka radikálnemu islamu. Nemecké hospodárstvo nevyhnutne potrebovalo pracovnú silu. Bol prekročený kritický bod – bola ohrozená bezpečnosť tisícov občanov.

Bude to horšie

Francúzsko a Nemecko sa stali hlavnými cieľmi radikálnych salafistických islamských skupín v Európe, ktoré postupne preberajú kontrolu nad vybranými regiónmi týchto krajín. Podľa podhodnoteného odhadu Spolkového úradu na ochranu ústavy (BfV), ktorý bol zverejnený v polovici roka 2020, má Nemecko vyše 32-tisíc priaznivcov islamských teroristov. Šéf BfV Thomas Haldenwang to považuje za jednu z najväčších hrozieb pre vnútornú bezpečnosť, ktorej čelí ekonomicky najsilnejší štát EÚ. Nemecká vláda a médiá **roky pred verejnosťou tajili skutočný rozsah tohto problému.**

Francúzsko sa zobudilo skôr. Tvárou v tvár hroziacej revolte v tajných službách a armáde v dôsledku dramatickej slabosti štátnych inštitúcií a rastúcej beztretnosti salafistických skupín, ktoré priamo napádajú inštitúcie piatej republiky, sa francúzsky parlament rozhodol prijať opatrenia, ktoré v Bruseli vyvolali skutočnú hystériu. Aj Viedeň sa v dôsledku zorganizovanej akcie zo strany moslimskej komunity v krajine pustila do boja proti radikálnemu politickému islamu. Rakúska ministerka pre integráciu Susanne Raabová spustila koncom mája 2021 webovú stránku „Národná mapa islamu“.

Zobrazuje názvy a polohy 620 mešít a náboženských združení, ako aj ich medzinárodné prepojenia. V rozhovore pre nemecké noviny *Die Welt* uviedla: *„Tu nejde o podozrievanie všetkých moslimov. Ide o spoločný boj proti politickému islamu ako živnej pôde pre extrémizmus.“* Islamské náboženské spoločenstvo v Rakúsku (IGGOE), ktoré zastupuje záujmy približne 800-tisíc moslimov, varovalo pred stigmatizáciou všetkých moslimov žijúcich v krajine *„ako potenciálnej hrozby pre spoločnosť a demokratický právny poriadok“*. Rakúska moslimská mládež (MJOE) oznámila, že proti tejto mape podá žalobu. Aj Rada Európy vyzvala Viedeň, aby odstúpila od tohto projektu. Rakúska ministerka pre integráciu v odpovedi uviedla: *„Ak hovoríte, že zakladáte islamské združenie, ale nechcete, aby o ňom ktokoľvek vedel, nehovoriac už o tom, čo robíte a kto ste, práve toto je ten problém: konkrétne, že radšej konáte v skrytosti.“*

© Všetky práva vyhradené. Článok bol prebraný z niezalezna.pl.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/dzihad-po-nemecky/>